

Hof van Cassatie van België

Arrest

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Caroline De Baets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1150 Brussel, Laurierlaan 1, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

P.M.,

verweester.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Hasselt, van 8 juni 2017.

Sectievoorzitter Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Middel

1. Krachtens artikel 36 Werkloosheidsbesluit kan de jonge werknemer die niet meer onderworpen is aan de leerplicht en een in dit artikel vermelde studie of opleiding heeft voleindigd, die niet tot het recht op werkloosheidsuitkeringen kan worden toegelaten omdat hij de daarvoor vereiste wachttijd niet heeft doorlopen, onder bepaalde voorwaarden, die hier niet aan de orde zijn, worden toegelaten tot het recht op inschakelingsuitkeringen binnen de perken van artikel 63.

2. Op grond van artikel 63, § 2, Werkloosheidsbesluit, toegevoegd bij koninklijk besluit van 28 december 2011, wordt het recht op inschakelingsuitkeringen met ingang van 1 januari 2012 in de tijd beperkt.

Krachtens artikel 63, § 2, eerste lid, Werkloosheidsbesluit wordt het recht op inschakelingsuitkeringen beperkt tot een periode van 36 maanden, gerekend van datum tot datum, vanaf de dag waarop het recht voor het eerst wordt toegekend krachtens artikel 36.

Artikel 63, § 2, vierde lid, 4°, Werkloosheidsbesluit, zoals hier van toepassing, bepaalt dat de jonge werknemer die bij het verstrijken van de periode van 36 maanden, bedoeld in het eerste lid, in voorkomend geval verlengd in toepassing van het vorig lid of van dit lid, een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 33 pct. vertoont, vastgesteld door de voor het werkloosheidsbureau aangewezen geneesheer, overeenkomstig de procedure voorzien in artikel 141, en die positief meewerkt in een door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling georganiseerd of erkend, hieraan aangepast traject, het recht op uitkeringen kan behouden tot aan het verstrijken van een vaste periode van twee jaar, te reke-

nen van datum tot datum, vanaf het verstrijken van de in voorkomend geval in toepassing van het vorig lid of van dit lid verlengde periode van 36 maanden.

3. Het koninklijk besluit van 28 maart 2014 tot wijziging van artikel 63 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering in het kader van een aanpassing van de nieuwe regeling inzake de inschakelingsuitkeringen, dat artikel 63, § 2, vierde lid, heeft vervangen en onder meer het voormelde 4° heeft toegevoegd, strekte ertoe de regeling inzake inschakelingsuitkeringen te versoepelen ten aanzien van jongeren die reeds deeltijds aan het werk zijn en ten aanzien van bepaalde kwetsbare groepen.

Uit dit doel volgt dat wanneer aan een door artikel 63, § 2, vierde lid, 4°, Werkloosheidsbesluit beoogde jonge werknemer die een door de RVA-arts erkende blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 33 pct. vertoont, geen aan zijn verminderde arbeidsgeschiktheid aangepast traject wordt aangeboden, niet omwille van een weigerachtige houding van de betrokkene, maar omdat de VDAB geen aangepast traject kan aanbieden, om welke reden ook, de betrokken jonge werknemer niet kan worden geacht niet positief mee te werken in een door de VDAB georganiseerd of erkend aangepast traject en aldus voldoet aan de in artikel 63, § 2, vierde lid, 4°, bepaalde voorwaarden.

De omstandigheid dat de betwiste voorwaarde een toekenningsvoorwaarde is die niet op een “*sanctiegedachte*” steunt, doet daaraan niet af.

4. Het middel dat ervan uitgaat dat het volstaat dat aan de jonge werknemer die 33 pct. arbeidsongeschikt werd verklaard door de voor het werkloosheidsbureau aangewezen arts, geen aan zijn verminderde arbeidsgeschiktheid aangepast traject werd aangeboden door de VDAB omdat deze dienst hem “*niet toeleidbaar*” achtte, opdat hij moet worden geacht niet positief mee te werken in zulk traject, zoals bedoeld in artikel 63, § 2, vierde lid, 4°, Werkloosheidsbesluit, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel faalt naar recht.

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 553,99 euro en op de som van 20 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Christian Storck, als voorzitter, de sectievoorzitters Koen Mestdagh en Mireille Delange, en de raadsheren Antoine Lievens en Eric de Formanoir, en in openbare rechtszitting van 3 oktober 2022 uitgesproken door sectievoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

E. de Formanoir

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

Chr. Storck

UITTREKSEL VAN DE VOORZIENING IN CASSATIE

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser tot cassatie heeft de eer het op tegenspraak tussen partijen gewezen arrest van het Arbeidshof Antwerpen, Afdeling Hasselt, kamer 4, van 8 juni 2017 aan Uw beoordeling te onderwerpen (2016/AH/225).

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- de artikelen 36, 56, 58, *59bis* t/m *59decies*, 60 en 63 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna: het Werkloosheidsbesluit) (in hun versies zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing van eiser en hieronder nader gepreciseerd)

Aangevochten beslissing en motieven

Het hoger beroep van eiser verwerpend en het eerste vonnis bevestigend, vernietigt het bestreden arrest de door verweerster aangevochten beslissing van eiser met ingang van 1 januari 2015, zegt het voor recht dat verweerster in aanmerking komt voor een verlenging van de beroepsinschakelingsuitkeringen voor een extra periode van twee jaar, te rekenen vanaf 1 januari 2015 en beveelt het eiser dienovereenkomstig te handelen als naar recht,

die beslissing verantwoordend op grond van de hiernavolgende eigen motieven en daarmee niet tegenstrijdige motieven van het eerste vonnis:

- overgenomen motieven van het eerste vonnis (p. 13 t/m 15):

“ 2.2.C. Omtrent de concrete toepassing van artikel 63 § 2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991

Omtrent de eerst voorwaarde, nl het voor 33% blijvend arbeidsongeschikt erkend zijn, is er tussen partij en geen discussie.

[Eiser] is echter van mening dat [verweerster] partij dient aan te tonen dat zij positief heeft meegewerkt aan een specifiek begeleidingstraject.

Indien zij dat niet kan, is niet voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 63 §2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991 en dient haar aanvraag te worden afgewezen.

Het is niet aan de RVA om aan te tonen dat zij NIET zou hebben meegewerkt.

[Eiser] benadrukt dat het organiseren van zo'n traject een specifieke bevoegdheid is van de VDAB en dat zij daarin geen partij is.

De RVA kan enkel erop nazien dat de voorliggende reglementering correct wordt toegepast, hetgeen in casu zou zijn gebeurd.

De rechtbank is het echter niet eens met deze stelling:

** dat de VDAB in casu nooit een begeleidingstraject heeft aangeboden om reden dat [verweerster] in de bewoordingen van de VDAB 'niet toeleidbaar' zou zijn geweest, kan de RVA inderdaad niet ten kwade worden geduid.*

De bevoegheidsverdeling tussen de VDAB en de RVA is nu eenmaal wat ze is...

** de rechtbank is echter van mening dat [eiser] in casu de tweede voorwaarde van artikel 63 §2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991 verkeerd heeft geïnterpreteerd.*

Immers, in deze voorwaarde zit een impliciete sanctiegedachte verscholen.

De begunstigde krijgt geen verlenging van de periode van de uitkeringen indien blijkt dat hij/zij NIET positief heeft meegewerkt aan het specifiek begeleidingstraject.

Er moet sprake zijn van een aan de begunstigde toe te rekenen (negatieve) attitude, dewelke ertoe leidt dat het traject niet het gewenste resultaat bereikt.

Een en ander zal dan moeten blijken uit het eindverslag dat dienaangaande door de VDAB wordt opgesteld.

In casu werd er aan [verweerster] echter nooit enig traject aangeboden !

De redenen hiertoe konden niet worden verduidelijkt omdat de VDAB nooit inzake is betrokken.

De beslissing van de VDAB – dewelke uiteraard niet toerekenbaar is aan [eiser] – kan bovendien als vreemd worden bestempeld aangezien de adviserende genees de RVA van mening was dat [verweerster] wel degelijk nog kon worden ingeschakeld in het arbeidsproces, weliswaar in “eenvoudig gestructureerd werk”.

Bovendien verwijst [verweerster] terecht naar de vroegere positieve beoordelingen die zij mocht ontvangen van de RVA (stukken 1, 3 en 6).

Feit is dat in dit geval er aan eisende partij geen toerekenbaar (negatief) gedrag kan worden verweten.

Het is te kort door de bocht om ‘het niet aanbieden van een traject door de VDAB’ in casu te interpreteren als ‘het niet positief meewerken’ aan het (niet aangeboden) traject.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat [eiser] een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 63 §2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd in zoverre aan eisende partij een verlenging van de inschakelinguitkeringen toekomt voor een extra periode van 2 jaar te rekenen vanaf 1 januari 2015.”

- eigen motieven van het arrest (p. 16 t/m 17):

“9.1. Omtrent de concrete toepassing van artikel 63 § 2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991 overweegt het hof tenslotte aldus.

Omtrent de eerst voorwaarde, namelijk het voor 33% blijvend arbeidsongeschikt erkend zijn, is er geen discussie.

De RVA is van mening dat [verweester] dient aan te tonen dat zij positief heeft meegewerkt aan een specifiek begeleidingstraject.

Indien zij dat niet kan, is niet voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 63 §2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991 en dient haar aanvraag te worden afgewezen.

Het is niet aan de RVA om aan te tonen dat zij niet zou hebben meegewerkt.

De RVA argumenteert dat het organiseren van zo'n traject een specifieke bevoegdheid is van de VDAB en dat zij daarin geen partij is.

De RVA kan enkel erop nazien dat de voorliggende reglementering correct wordt toegepast, hetgeen in casu zou zijn gebeurd.

De arbeidsrechtbank is het terecht niet eens met deze stelling: dat de VDAB in casu nooit een begeleidingstraject heeft aangeboden om reden dat [verweester] in de bewoordingen van de VDAB 'niet toeleidbaar' zou zijn geweest, kan de RVA inderdaad niet ten kwade worden geduid.

De bevoegheidsverdeling tussen de VDAB en de RVA is wat ze is...

9.2. Het hof is van mening dat de RVA in casu de tweede voorwaarde van artikel 63 §2, 4de lid, 4° van het K.B. van 25 november 1991 verkeerd interpreteerde.

In deze voorwaarde zit in essentie een impliciete sanctiegedachte verscholen namelijk, de begunstigde krijgt geen verlenging van de periode van de uitkeringen, indien blijkt dat hij/zij niet positief heeft meegewerkt aan het specifiek begeleidingstraject.

Er moet sprake zijn van een aan de begunstigde toe te rekenen (negatieve) attitude, die ertoe leidt dat het traject niet het gewenste resultaat bereikt.

Eén en ander zal dan moeten blijken uit het eindverslag dat dienaangaande door de VDAB wordt opgesteld.

In casu werd er aan [verweester] nooit enig traject aangeboden. De redenen hiertoe konden niet worden verduidelijkt omdat de VDAB nooit inzake is betrokken.

De beslissing van de VDAB is evident niet toerekenbaar aan [verweester] en kan bovendien als vreemd worden bestempeld aangezien de adviserend geneesheer van de RVA van mening was dat [verweester] wel degelijk nog kon worden ingeschakeld in het arbeidsproces, weliswaar in “eenvoudig gestructureerd werk”.

Bovendien verwijst [verweester] naar de vroegere positieve beoordelingen die zij mocht ontvangen van de RVA (stukken 1, 3 en 6).

Alleszins kan aan [verweester] geen toerekenbaar (negatief) gedrag worden verweten en ‘het niet aanbieden van een traject door de VDAB’ kan niet gekwalificeerd als ‘het niet positief meewerken’ aan het (niet aangeboden) traject.

Door de RVA werd in casu een verkeerde toepassing gemaakt van artikel 63 §2, 4de lid, 4° Werkloosheidsbesluit.

10. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd in zoverre aan [verweester] geen verlenging van de inschakelinguitkeringen toekomt voor een extra periode van 2 jaar te rekenen vanaf 1 januari 2015.

11. Het principaal hoger beroep van de RVA is ongegrond alsook het incidenteel hoger beroep van [verweester].

12. De verdere argumenten van partijen, ontwikkeld in conclusies of ter zitting, en voor zover niet beantwoord in huidig arrest, worden verworpen als irrelevant, minstens ongegrond.”

Grievan

1.

1.1.

Artikel 36 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt de voorwaarden waaronder een jonge werknemer, die niet in aanmerking komt voor werkloosheidsuitkeringen omdat hij nog niet of niet veel heeft gewerkt of bijgedragen, “toegelaten” wordt tot het recht op inscha-

kelingsuitkeringen. Het betreffen toelaatbaarheidsvoorwaarden (zie de titel van hoofdstuk II).

Aldus bepaalt artikel 36, §1, lid 1, 4° (na zijn vervanging bij K.B. van 28 december 2011) dat de jonge werknemer moet voldoen aan volgende voorwaarde: *“na de stopzetting van de activiteiten bedoeld in 3°, of na het behalen van het diploma of getuigschrift bedoeld in 2°, b, i of j, en vóór de uitkeringsaanvraag, een beroepsinschakelingstijd doorlopen hebben die 310 dagen omvat”*.

Artikel 36, §1, lid 1, 6° (ingevoegd bij K.B. van 17 juli 2013) bepaalt dat de jonge werknemer moet voldoen aan de volgende voorwaarde: *“actief naar werk gezocht hebben tijdens de beroepsinschakelingstijd en in de loop van deze periode twee al dan niet opeenvolgende positieve evaluaties van zijn zoekgedrag naar werk gekregen hebben tijdens de periode die, berekend van datum tot datum, ingaat een maand na de datum van zijn inschrijving als werkzoekende na het einde van zijn studies. Het zoekgedrag naar werk van de jonge werknemer wordt geëvalueerd door de directeur op basis van de modaliteiten bepaald in de §§4 tot 8 van dit artikel”*.

1.2.

De artikelen 56, 58, 59bis t/m 59decies en 60 van het Werkloosheidsbesluit bepalen de voorwaarden waaronder de jonge werknemer die voormelde beroepsinschakelingstijd heeft doorlopen, van het recht op inschakelingsuitkeringen kan *“genieten”*. Het betreffen toekenningsvoorwaarden (zie de titel van hoofdstuk III).

Aldus bepaalt artikel 56, §1, lid 1 (ongewijzigd gebleven): *“Om uitkeringen te genieten moet de volledig werkloze beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Onder arbeidsmarkt wordt verstaan het geheel van betrekkingen die, rekening houdend met de criteria van de passende dienstbetrekking vastgesteld krachtens artikel 51, voor de werknemer passend zijn.”* Artikel 56, §1, lid 2 (ongewijzigd gebleven) bepaalt: *“De werkloze die niet bereid is elke passende dienstbetrekking te aanvaarden aangezien hij voor zijn wedertewerkstelling voorwaarden stelt die, rekening houdend met de criteria van de passende dienstbetrekking, niet gerechtvaardigd zijn, wordt geacht niet beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt.”* Artikel 56, §2 (vóór zijn vervanging bij K.B. van 17 juli 2015) voorziet in een uitsluiting van het recht op uitkeringen gedurende de duur van de onbeschikbaarheid.

Artikel 58, §1, lid 1 (vóór zijn vervanging bij K.B. van 14 december 2015) bepaalt: *“Om uitkeringen te genieten, moet de volledig werkloze actief zoeken naar werk en moet hij als werkzoekende ingeschreven zijn en blijven. Het bewijs van deze inschrijving moet geleverd worden door de werkloze”*. In zijn volgende leden voorziet voormeld artikel 58, §1 in een uitsluiting van het recht op uitkeringen vanaf de dag waarop de inschrijving als werkzoekende ambtshalve werd geschrapt. De artikelen 59bis t/m 59decies (na hun wijzigingen bij K.B. van 26 juni 2014) bepalen de procedure van opvolging van de inspan-

ningen van de werkloze om zich te integreren in de arbeidsmarkt, de situaties waarin de opvolging wordt opgeschort (onder meer wanneer de werknemer een door de bevoegde gewestelijke dienst voorgestelde begeleidingsactie volgt), evenals de gevolgen van een negatieve evaluatie (met name, bij opeenvolgende negatieve evaluaties, een uitsluiting van het recht op uitkeringen gedurende een bepaalde periode).

Artikel 60 (ongewijzigd gebleven) bepaalt: *“Om uitkeringen te genieten moet de werknemer arbeidsgeschikt zijn in de zin van de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.”*

1.3.

Artikel 63 van het Werkloosheidsbesluit, eveneens opgenomen onder het hoofdstuk III m.b.t. de toekenningsvoorwaarden, beperkt het recht op inschakelingsuitkeringen in de tijd.

Aldus bepaalt artikel 63, §2, lid 1 (toegevoegd bij K.B. van 28 december 2011): *“Het recht op inschakelingsuitkeringen wordt beperkt tot een periode van 36 maanden, gerekend van datum tot datum, vanaf de dag waarop het recht voor het eerst wordt toegekend krachtens artikel 36.”* Artikel 63, §2, lid 2 preciseert de periodes waarmee geen rekening wordt gehouden bij de berekening van de 36 maanden.

Artikel 63, §2, lid 3 (vóór wijziging bij K.B. van 14 april 2015) voorziet in gevallen waarin de voormelde periode van 36 maanden wordt verlengd (onder meer gedurende de periode van beroepsopleiding). Artikel 63, §2, lid 4 (na vervanging bij K.B. van 28 maart 2014), vult dit aan met andere situaties van verlenging.

Aldus bepaalt artikel 63, §2, lid 4, 4° (na zijn vervanging bij K.B. van 28 maart 2014 en vóór wijziging bij K.B. van 27 januari 2017): *“De jonge werknemer, die bij het verstrijken van de periode van 36 maanden, bedoeld in het eerste lid, in voorkomend geval verlengd in toepassing van het vorig lid of van dit lid: een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 33% vertoont, vastgesteld door de voor het werkloosheidsbureau aangewezen geneesheer, overeenkomstig de procedure voorzien in artikel 141, en die positief meewerkt in een door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling georganiseerd of erkend, hieraan aangepast traject, kan het recht op uitkeringen behouden tot aan het verstrijken van een vaste periode van twee jaar, te rekenen van datum tot datum, vanaf het verstrijken van de in voorkomend geval in toepassing van het vorig lid of van dit lid verlengde periode van 36 maanden. Het College van leidende ambtenaren opgericht krachtens het protocol van 22 december 1988 tot regeling van de betrekkingen tussen de instellingen ontstaan uit de herstructurering van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, bepaalt, na advies van het beheerscomité, met eenparigheid van stemmen wat bedoeld wordt met “een door deze dienst georganiseerd of erkend, hieraan aangepast traject”.* Artikel 63, §6, lid 2 (toegevoegd bij K.B. van 30 december 2014) bepaalt: *“Voor*

de toepassing van §2, vierde lid, 4° wordt de jonge werknemer die uiterlijk op 28 februari 2015 behoort tot de betreffende doelgroep en positief meewerkt in een aangepast traject, gelijkgesteld met een jonge werknemer die aan deze voorwaarde voldoet bij het verstrijken van de periode van 36 maanden.”

Artikel 63, § 5 (toegevoegd bij K.B. van 28 december 2011) preciseert: “*De beslissing waarbij in toepassing van de §§2 en 3 het recht op inschakelingsuitkeringen voor een in de tijd beperkte periode wordt toegekend, wordt voor de toepassing van artikel 146, vierde lid, 1°, niet beschouwd als een beslissing tot ontzegging, uitsluiting of schorsing van het recht op uitkeringen*”.

2.

Inschakelingsuitkeringen worden toegekend aan jongeren die nog niet of nog niet veel hebben gewerkt of bijgedragen en vormen aldus, zoals het bestreden arrest terecht vaststelt (p. 12, derde laatste al. en p. 15, derde laatste al.; zie ook het eerste vonnis p. 10, al. 1), een afwijking van het verzekeringsprincipe dat eigen is aan de sociale zekerheid, met inbegrip van het werkloosheidsstelsel. Die afwijking verantwoordt een aantal verschillen met het recht op werkloosheidsuitkeringen, in het bijzonder wat betreft de duur van het recht op uitkeringen.

Uit de bovenvermelde wettelijke bepalingen en de parlementaire werken volgt immers dat de inschakelingsuitkeringen niet zijn bedoeld om de werkloze te vergoeden voor het verlies van werk wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, maar om de toegang van jongeren tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken en hen tot die arbeidsmarkt te activeren (zie Algemene Beleidsnota, *Parl. St.* Kamer 2011-2012, nr. 1964/015, p. 10 t/m 12, waarnaar ook verwezen in het bestreden arrest). De inschakelingsuitkeringen zijn dus in principe bedoeld voor personen die enige kans hebben op de arbeidsmarkt.

Uit de bovenvermelde wetsbepalingen en parlementaire werken blijkt dat de wetgever uitgang van een principiële inschakelingsperiode van 36 maanden. Voor bepaalde jongeren voorzag de wetgever evenwel in een extra termijn om zich in de arbeidsmarkt in te schakelen, zo onder meer voor de personen die omwille van bepaalde beperkingen moeilijker werk vinden, waaronder de personen die minstens 33% arbeidsongeschikt zijn, maar niettemin arbeidsgeschikt zijn in de zin van de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (zie ook Vr. en Antw. Kamer 2016-17, 13 juni 2017, nr. 54/121, 165, Vr. nr. 1396 M. Kitir).

Rekening houdend met het doel van de inschakelingsuitkeringen, is die verlenging echter slechts bedoeld voor de jongeren met minstens 33% arbeidsongeschiktheid die enig perspectief hebben op de arbeidsmarkt. Dit verklaart waarom de verlenging van bovenvermeld artikel 63, §2, lid 4, 4° wordt onderworpen aan de bijkomende voorwaarde van “*po-*

sitieve medewerking in een door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling georganiseerd of erkend, aangepast traject”.

Enkel wanneer de jonge werknemer met minstens 33% arbeidsongeschiktheid geacht wordt een kans te hebben op de arbeidsmarkt, wordt hem immers een aangepast traject aangeboden. De jongere die geen aangepast traject aangeboden krijgt, wordt geacht geen perspectief te hebben op de arbeidsmarkt en dus “niet toeleidbaar” te zijn. Voor hem geldt de in artikel 63, §2, lid 1 bepaalde duur van 36 maanden, al dan niet verlengd overeenkomstig artikel 63, §2, lid 3 (zie ook W. Schepers en I. Nicaise, *Werklozen tussen wal en schip. Welke sociale bescherming en welke diensten voor de moeilijkst inzetbare werklozen?*, 2017, KULeuven, Hiva Onderzoeksinstituut voor arbeid en samenleving, online te vinden op www.hiva.be).

3.

Uit dit alles volgt dat, in tegenstelling tot wat het arrest stelt (in zijn eigen motieven p. 16 en in de overgenomen motieven van het eerste vonnis p. 13), de voorwaarde van positieve medewerking in een aangepast traject, neergelegd in bovenvermeld artikel 63, §2, lid 4, 4° van het Werkloosheidsbesluit, geenszins steunt op een impliciete sanctiegedachte, maar, integendeel, net zoals de voorwaarde van minstens 33% arbeidsongeschikt verklaard te zijn, een voorwaarde is om van de inschakelingsuitkeringen te genieten voor een bijkomende duur, bovenop de principieel beperkte duur van 36 maanden.

In tegenstelling tot wat het bestreden arrest stelt (p. 16 en 17 en p. 14 van het eerste vonnis), zijn derhalve noch het feit dat het niet meewerken aan een aangepast traject niet toerekenbaar is aan de betrokkene omdat de VDAB hem wegens “niet toeleidbaarheid” geen aangepast traject aanbiedt, noch het feit dat de adviserend geneesheer van eiser de betrokkene geschikt acht voor gestructureerd werk, noch het feit dat eiser de betrokkene tijdens de inschakelingstijd of tijdens de principieel geldende duur van het recht op uitkeringen gunstig heeft geëvalueerd, relevant voor de toepassing van artikel 63, §2, lid 4, 4° van het Werkloosheidsbesluit.

De toepassing van voormeld artikel 63, §2, lid 4, 4°, bij het verstrijken van de in artikel 63, §2, lid 1 bepaalde periode van 36 maanden (al dan niet verlengd overeenkomstig artikel 63, §2, lid 3), wordt aldus wettig uitgesloten op grond van de enkele vaststelling dat de jonge werknemer die 33% arbeidsongeschikt werd verklaard door de adviserend geneesheer van eiser, niet meewerkt in een door de VDAB aangepast traject, ook al ligt de reden hiervoor in het feit dat hij geen aangepast traject kreeg omdat de VDAB hem “niet toeleidbaar” achtte.

Het bestreden arrest, dat hier anders over oordeelt, is derhalve niet wettig verantwoord (schending van alle in het middel aangeduide wetsbepalingen, in het bijzonder van artikel

63, §2, lid 1 en lid 4, 4° van het Werkloosheidsbesluit, zoals hierboven nader gepreciseerd).